

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobcov: 1/ **K.T.** a 2/ **M.T.**, bytom v B.B., M. X., občania Slovenskej republiky, proti žalovanému: **JUDr. I.T.**, správca konkurznej podstaty úpadcu J., spol.s.r.o. so sídlom v B., M. X., IČO: X., Advokátska a správcovská kancelária JUDr.I.T., so sídlom v B., R. X., zastúpený JUDr. R.J., advokátom v B., M. č. X., **o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu**, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 19 C 132/2005, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v B. z 27. novembra 2007 sp. zn. 13 Co 126/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. novembra 2007 sp. zn. 13 Co 126/2007 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 5. júna 2006 č.k. 19 C 132/2005-63 určil, že výpoveď z nájmu bytu č. X., nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu číslo súpisné X., na ulici M.X. v B. zo dňa 7.7.2005, uplatnená obchodnou spoločnosťou J., spol. s r.o., M. X., voči K.T., nar. X. a M.T., nar. X., obaja bytom Banská Bystrica, M. X., podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, je neplatná. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcom trovy konania v sume 6.624,- Sk na účet právnej zástupkyne JUDr. L.B., vedený

v I. a.s., číslo účtu: X., v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný svojim listom zo dňa 7.7.2005 dal žalobcom 1/, 2/ výpoveď z nájmu bytu podľa § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka, ktorej neplatnosť títo v 3 mesačnej zákonnej lehote napadli. Z listu vlastníctva č. X.-čiasočného, vedeného na Katastrálnom úrade v B.B. zistil, že žalobcovia 1/, 2/ sú s účinnosťou od 14.8.2003 vlastníkami bytu č. X. Ide o byt, z ktorého dostali žalovaným výpoveď. Podľa § 70 zák. č. 162/1995 Zb. platí, že údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Do rozhodovania okresného súdu opak preukázaný nebol. Žalobcov 1/, 2/ teda považoval za vlastníkov bytu. Medzi žalobcami 1/, 2/ a žalovaným neexistoval nájomný vzťah, a teda žalovaný nemal čo vypovedať. V kontexte s ostatnými prebiehajúcimi súdnymi spormi je právne postavenie žalobcov 1/, 2/ neisté a súd v tom videl naliehavý právny záujem na určujúcom výroku v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalovaného uznesením zo 4. septembra 2006 sp. zn.13 Co 138/2006 odvolacie konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie zastavil. Rozhodol tak podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (poplatkový zákon), v znení v čase rozhodnutia. Uviedol, že odvolateľ napriek výzve na zaplatenie poplatku za odvolanie, v ktorej bol poučený o následkoch jeho nezaplatenia, poplatok nezaplatil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalovaného rozsudkom z 22. augusta 2007 sp. zn. 1 Cdo 312/2006 napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že vyhlásením konkurzu síce úpadca nestráca právnu subjektivitu, teda ani spôsobilosť byť účastníkom konania a procesnú spôsobilosť (rozsudok dovolacieho súdu z 27. mája 1998 sp. zn. 5 Cdo 17/98, uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 3/1999) konanie, ktorého je účastníkom, týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu, sa ale prerušuje a jeho oprávnenie nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie za úpadcu konať vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, prechádza na správcu. Ak teda odvolací súd po vyhlásení konkurzu odvolacie konanie neprerušil a na zaplatenie poplatku vyzval úpadcu, a po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie poplatku odvolacie konanie zastavil, zaťažil konanie vadou, ktorá zakladá jednak prípustnosť dovolania, a je tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie

odvolacieho súdu zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť vecne správne.

Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom z 27. novembra 2007 sp. zn. 13 Co 126/2007 rozsudok okresného súdu potvrdil. Za nesporné považoval to, že medzičasom Okresný súd Bratislava I uznesením č. 2K 15/2006-76 zo dňa 29.6.2006 vyhlásil na majetok žalovaného konkurz, a za predbežného správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr.I.T., R.X.,B.. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 20.7.2006. Poukázal na ustanovenie § 47 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z., v zmysle ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. V ods. 2 § 47 citovaného zákona je uvedené že: „vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48“. Z toho vyvodil, že zákon neurčuje povinnosť súdu prerušiť súdne konanie iného charakteru, kde úpadca je účastníkom konania. Môže ísť napr. o určenie právneho úkonu, o existenciu práva, o plnenie inej povinnosti než týkajúcej sa majetku podliehajúceho konkurzu a pod. Ani výkladom nemožno dospieť k záveru, že sa tieto konania prerušujú zo zákona. Ide o konania, ktoré sa vedú o určenie právneho vzťahu, o existenciu práva, o plnenie inej povinnosti než tej, ktorá sa týka majetku podliehajúceho konkurzu atď. Z výkladu zákona potom vyplýva, že tieto konania sa **neprerušujú**. Je potom samozrejmé, že zo zákonnej úpravy nevyplýva ani povinnosť prerušiť konanie o neplatnosť výpovede z nájmu bytu. Toto konanie sa **nedotýka** majetku podliehajúceho konkurzu patriacemu úpadcovi. Ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o platnosti alebo neplatnosti určitého právneho úkonu. Odvolací súd poukázal aj na to, že z rozhodnutia dovolacieho súdu nemožno dôvodiť, že tento zastáva stanovisko o zákonom uloženej povinnosti prerušiť konanie v danom prípade vo veci samej. Rozhodnutie dovolacieho súdu bolo vydané potom, čo odvolací súd zastavil odvolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. Zaplatením súdneho poplatku by však došlo s manipuláciou majetku podliehajúceho konkurzu, a z toho je zrejmé, že odvolací súd mal prerušiť iba konanie o povinnosti úpadcu zaplatiť súdny poplatok z odvolania. V súčasnej dobe nič nebráni, aby sa v konaní o neplatnosť výpovede pokračovalo bez prerušenia. Na termín odvolacieho pojednávania predvolal úpadcu, ako aj správcu konkurznej podstaty. Úpadca bol predvolaný, nakoľko v konaní nejde o prejednávanie prípadu majetku, ktorý je pod správou, ale ide o platnosť právneho úkonu, ktorý urobil úpadca. Vyhlásením konkurzu

úpadca nestráca právnu subjektivitu a nestráca ani spôsobilosť byť účastníkom konania a procesnú spôsobilosť. Úpadca však svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil. Aby však nedošlo k prípadnému zásahu do práv žalovaného, predvolal krajský súd na termín pojednávania aj správcu konkurznej podstaty. Predvolánka pre správcu konkurznej podstaty JUDr. I.T. sa však vrátila späť s poznámkou pošty „adresát je neznámy“. Aby nedošlo k zbytočným prieťahom v konaní, ustanovil správcovi konkurznej podstaty odvolací súd v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. vo veci opatrovníka pre konanie dňa 27.11.2007 a na pojednávaní konal iba s týmto opatrovníkom. Vo veci samej krajský súd vec preskúmal v rozsahu určenom § 212 ods. 1 O.s.p. a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny. V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobcovia obdržali od úpadcu výpoveď z nájmu bytu datovanú dňa 7.7.2005 s poukazom na ustanovenie § 711 ods. 1 písm. d/ Občianskeho zákonníka. Z výpovede vyplýva, že úpadca sa cíti výlučným vlastníkom bytu č. X., ktorý sa nachádza na X. poschodí bytového domu súpisné č. X., M.X. v B.B., parc. č. X. o výmere 614 m² a parc. č. X. o výmere 122 m² k. ú. B. B. zapísaného na LV č. X.. Predmetný byt žalobcovia užívali a užívajú aj v súčasnej dobe a úpadca ich označuje ako nájomníkov. Týmto ako nájomníkom vytyka hrubé porušovanie svojich povinností vyplývajúcich z nájmu bytu tým spôsobom, že viac ako 2 roky neuhrádzajú nájomné za užívanie bytu. Ďalej považoval za preukázané výpisom z listu vlastníctva č. X. – čiastočného, vedeného na Katastrálnom úrade v B.B., Správa katastra B. B. pre kat. územie B. B., že žalobcovia s účinnosťou od 14.8.2003 sú vlastníkami sporného bytu. Tento stav platil aj v čase doručovania výpovede z nájmu bytu. Odvolací súd konštatoval, že v čase dania výpovede sa viedol spor o platnosť rozhodnutia o nahradení súhlasu žalovaného s predajom predmetného bytu. Skutočnosť prebiehajúceho sporu však nie je ešte skutočnosťou preukazujúcou právo. Okresný súd preto správne pri posudzovaní veci vychádzal z § 70 Katastrálneho zákona (zák. č. 162/1995 Z.z. v platnom znení), podľa ktorého platí, že údaje katastra sú hodnoverné a záväzné, ak sa nepreukáže opak. V čase výpovede hodnoverné a záväzné údaje katastra svedčili o vlastníctve bytu pre žalobcov 1/, 2/. Spochybňovanie tohto vlastníctva súdnym konaním nie je preukázaním, že vlastníkami neboli. Platnosť konkrétneho právneho úkonu možno iba posudzovať s uvážením času, v ktorom bol právny úkon urobený. V čase doručovania výpovede z nájmu bytu nebol úpadca podľa práva, vzhľadom na aktuálny stav zaznamenaný v katastri nehnuteľností, majiteľom nehnuteľnosti. Nemohol preto platne s akceptovateľnými právnymi dôsledkami ani dávať výpoveď.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie správca konkurznej podstaty úpadcu J., spol. s.r.o. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola znemožnená realizácia jeho procesných práv. Uviedol, že na majetok J., spol. s.r.o. so sídlom v B., M. X. bol vyhlásený konkurz, účinkom čoho bolo prerušenie odvolacieho konania a prechod oprávnenia konať za úpadcu na ustanoveného správcu konkurznej podstaty. Odvolací súd, hoci mu bolo vyhlásenie konkurzu oznámené, odvolacie konanie neprerušil. Odchýlil sa tak od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v rozsudku z 22. augusta 2007 sp. zn. 1 Cdo 312/2006. Odvolací súd zaťažil svoje konanie aj vadou podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že mu nedoručil predvolanie na odvolacie pojednávanie. Neoprávnene mu vo veci v zmysle § 29 ods. 1 O.s.p. ustanovil opatrovníka, hoci jeho adresa bola súdu známa. Navyše konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. tým, že neboli zistené skutočnosti, rozhodujúce pre posúdenie veci. Takto bola vec nesprávne právne posúdená, ktorá skutočnosť je dôvodom dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Okruh súdnych konaní, ktoré sa vyhlásením konkurzu ex lege prerušujú, nemožno zúžiť len na konania, v ktorých sa uplatňujú nároky, ktoré majú byť z majetku podliehajúceho konkurzu uspokojené. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalobcovia 1/, 2/ vo svojom vyjadrení poukázali na zavádzajúce tvrdenia žalovaného o záväznom právnom názore dovolacieho súdu, podľa ktorého malo byť konanie prerušené. Tvrdenia o odňatí možnosti dovolateľa konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nepovažovali za dôvodné. Vo svojom podaní podrobne rozoberali skutkový a právny stav veci. Navrhli dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je

prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné.

Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci nevyslovil žiadny záväzný právny názor, z ktorého by vyplývala povinnosť súdu konanie vo veci prerušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie svojho rozhodnutia zo dňa 22. augusta 2007 sp. zn. 1 Cdo 312/2006. Žalovaným tvrdené skutočnosti z odôvodnenia tohto rozhodnutia nevyplývajú. Predmetom dovolacieho konania bolo preskúmanie rozhodnutia o zastavení konania o odvolaní z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu znemožňujúci

účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.).

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Pokiaľ neurobí iné opatrenia, môže súd ustanoviť opatrovníka aj účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý je postihnutý duševnou poruchou, alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať (§ 29 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť všeobecne platný princíp, podľa ktorého prípadné zásahy do základných ľudských práv a slobôd (čl. 38 ods. 2 Listiny v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a teda aj ich obmedzenia musia byť interpretované reštriktívne a nie extenzívne. Pritom je potrebné najmä rešpektovať zásadu, že pri obmedzení základných práv a slobôd musí byť zachovaná ich podstata a zmysel, a že takéto obmedzenia nesmú byť zneužívané k iným účelom, ako pre ktoré boli stanovené. Ak teda podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. platí, že ak sa riadne predvolaný účastník (jeho právny zástupca) nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy, zjavne túto zákonnú výnimku zo základného práva zakotveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nie je možné chápať spôsobom rozširujúcim.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol na termín odvolacieho pojednávania dňa 27.11.2007 predvolávaný z nesprávnej adresy „R. č. X., B.“ (správna adresa je R. č. X., B. - poznámka dovolacieho súdu). Z obsahu spisu vyplýva (viď čl. 124), že zásielka sa vrátila súdu dňa 3.10.2007 s tým, že adresát je na uvedenej adrese neznámy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej ustanoveniu opatrovníka účastníkovi konania v zmysle § 29 ods. 2 O.s.p. musí predchádzať šetrenie o tom, či sú dané predpoklady pre takýto postup v konaní a či nie je namieste iné opatrenie (viď napr. R 21/1971, V 30/1974 a R 66/1996).

Ak teda odvolací súd na odvolacom pojednávaní ustanovil žalovanému pre toto pojednávanie opatrovníka a vec následne bez jeho prítomnosti prejednal a meritórne rozhodol, postupoval v rozpore s § 29 ods. 2 O.s.p., § 101 ods. 2 O.s.p., § 1 O.s.p. a konanie zaťažil vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Takýto jeho postup je potrebný vyhodnotiť aj ako postup v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Táto vada je natoľko závažná, že v jej dôsledku nemôže obstať potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré dovolací súd v zmysle § 243b ods. 1 časť vety za bodkočiarkou O.s.p. zrušil bez toho, aby skúmal jeho správnosť z iných hľadísk. Vzhľadom k jej závažnosti dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie posudzovať správnosť právnych záverov odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a podľa § 243b ods. 2 O.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2007

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: